

njedźelemi do tuteho doma — a nětko! nětko je wschitko nimo, prjecž je wschitko sbože a kaž bórny, kaž rucže je wschitko postorcžene a spowalane — ja jenicžku minutu! A ta rana we wutrobje njemóže ženje sarpscž a pschezo sažo s nowa budže krawicž a ta schtunda pońdželu rano je swojimi stroželemi, s placžom a styskom so njemóže wuhašnyč w pomjatkju ženje. Se něchtó jeno nasdala na tajke myšlicž mohł? Macž a mandželska, džowki a nano, kiž s jonym hłobom skoržicže: ja praju wschitkim: kedžbujcže a hladajcže, hacž je tajka boloscž tak hłuboka, tak tyszna, tak wulka a bylna boloscž, jako moja boloscž. Ale wy nam njetriebacže hacle prajicž wot wascheje boloscže, my wschitny s wami cžujemy a s wami žarujemy a drje žadny njeje, kiž njeje pońdželu, hdyž ta srudna powjesč kaž na wschitke wětsiki so roššěrjesche psches naschu wožad, so dopomnił teho japoschtol- skeho napominanja: placžcže s tymi, kotřiž placža!“

Hdže je tajka boloscž kaž nascha boloscž? To je wascha srudoba, so žebi wopomnicže, kajki wón běsche, wón kotrehož morwe cžělo leži w kaschcžu, kiž njedželu cžerstwy a po sdacžu strowy s wami rěcžesche. Wón je byl wot wschitkich lubowany a cžescženy, inamjo w swojej žwěrnoscži a dobrocžiwoscži ja jich wjele, hotowy k pomhanju kóždemu, žwěrnny žužod, luby pschecžel a sprawnny we wschitkim schtož cžinjesche a rěcžesche a ponižny pschecžiwu kóždemu a s wutrobu pokornny. Wěscže ani jeneho njeje měł, kiž by prajicž mohł s prawom: mi je wón nje- pschecžel byl, mi je wón schiwodu cžinił, mi je blisko stupil — a teho dla je dženska jich wjele, kiž jemu pošlednju cžescž wopokasacž chzedža w jeho srudnej žmjercži. A dyrbju rěcžecž wo tym, schto je wón wam byl? Budowa a macž — wy džowki a nano? Kaž je so ja waš starał a ja waš džělał a waš wodžil k wschemu dobremu — móžecže žapomnicž, kaž je nad wami wižal? abo móžecže hdy so dopomnicž jenicžkeho šleho njehorneho žłowa s jeho rta? njeje wón runje w tych pošlednich tydženjach pschezo a pschezo sažo wam wobtrucžal, so waš lubuje? A tutón žyn, mandželski, nan, je morwy! D hdže je tajka boloscž, kaž moja boloscž? — pschetož na srudne, psches wschitku měru srudne waschnje scže jeho šhubili, žam je swoju žmjercž pytal, prjedy hacž Bóh jemu běsche prajil: „Pšhińdž sažo, cžłowške džěcžo“.

Hdy by wón schoł na swoje polo a Boža rucžka by jeho sajala, a wot Božeje rucžki sajateho bychu jeho cžělo wam morwe domoj pschinješli — hdy by wón schoł do swojeje bróžnje abo